

adngaleria

c/ Mallorca, 205

08036 Barcelona

T. (+34) 93 451 0064

info@adngaleria.com

www.adngaleria.com

Alán Carrasco

Texts and press

ALÁN CARRASCO

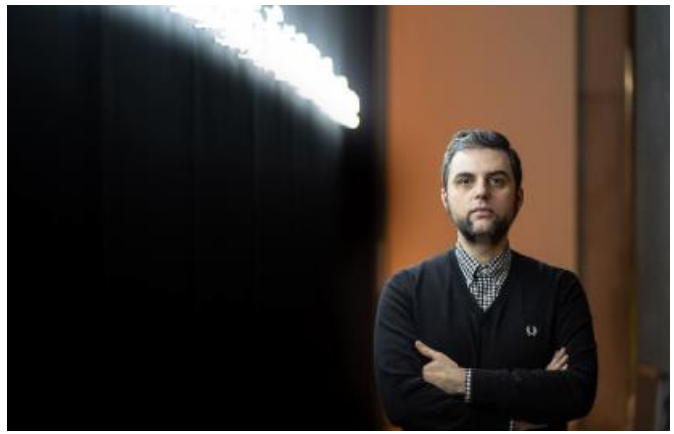

Ius ad bellum

Alán Carrasco delves into the realities hidden behind the figures, legal and political concepts, and public demonstrations, questioning the veracity of the official programs that support them. Faced with the proposal for peace from an international alliance, he traces the terminology and agreements that hinder this reconciliation.

Among the ten stated goals, target 16.6 states: "Develop effective, accountable and transparent institutions at all levels," and it continues in 16.8: "Broaden and strengthen the participation of developing countries in the institutions of global governance." These policies of agreements and the pursuit of balance that continue to be sought after the two world conflicts of the 20th century, especially during the "Cold War" era, bore fruit, among others, in NATO (North Atlantic Treaty Organization), of which the United States and Europe are major supporters.

In his research, Carrasco confirms, based on reports from the Department of Defense and its Defense Manpower Data Center (DMDC), as well as the book *Base Nation: How US Military Bases Abroad Harm America and the World* by David Vine, an associate professor of anthropology at American University, that the U.S. has deployed 686 effective military bases in 74 foreign countries, representing the largest military deployment in peacetime history and a clear violation of the sovereignty of other nations:

Legitima auctoritas

—
The legitimate authority must declare the war and must be acting on behalf of the people.

About Alán Carrasco

Alán Carrasco is a visual artist and researcher. He is currently conducting his PhD research for Joint Doctorate programs in History and Theory of Arts at the University of Barcelona and in History of Architecture at the Brandenburg University of Technology. In his thesis, he analyzes the concepts of iconoclasm and collective memory as reflected in socio-political events ranging from 1919's unsuccessful *Spartakusaufstand* to the fall of the Berlin Wall in 1989.

His artistic production is conceptually intertwined with this theoretical research. In recent years, he has created a body of work focused on the mechanisms by which official stories are constructed, with a particular focus on some of their strategies of narration, such as selective inducement of memory and forgetting, and even more specifically on the function of iconoclasm within this particular technology of power.

He is especially interested in the margins of historical accounts, and in analyzing the reasons why some aspects and participants were systematically eliminated from these accounts. In more recent projects, he has also worked with aspects of what he calls "possibilities of history," that is, events the authenticity of which we cannot be sure about, but which are nevertheless plausible.

Expo “Bordering Plants”: hacia lo vegetal a través del arte

“Bordering Plants” como metáfora de fronteras botánicas. Una deriva artística en la Akademie der Bildenden Künste de Viena abierta al público hasta el 18 de febrero.

La exposición “Bordering Plants” propone una reflexión profunda sobre las plantas como objetos, tipologías y taxonomías a través de diversas obras de arte transdisciplinares. Y examinará cómo las plantas: en espacios interiores, jardines e invernaderos, cuestionan las nociones de la frontera. Ya que la práctica de la botánica en potencias coloniales, hizo que se deslocalizaran y cultivaran plantas fuera de su hábitat original alrededor del mundo.

Foto de portada: Mary Maggic, *Plants of the Future*, 2013

Artistas en “Bordering Plants”

En el corazón de la exhibición, encontramos obras transdisciplinares que examinan las complejas relaciones entre las plantas y nuestras estructuras sociales. Este viaje artístico incluye imágenes de plantas en libros y exposiciones, así como la presencia de plantas en contextos menos tradicionales, como zonas de demarcación, invernaderos industriales y contenedores de compost excedente.

Alán Carrasco, *Niemandsländ (detalle)*, 2023

SWAB Barcelona Demonstrates Accessibility and Criticality aren't Mutually Exclusive

Highlights from the Fair, and Why We Should be Taking Notes

October 8, 2023

Words: Michael Anthony Farley

Alán Carrasco, "Mi Primer Millón de Dólares" at Barcelona's ADN Galeria

Alán Carrasco's "My First Million Dollars" takes a more tongue-in-cheek approach to the history of the Global North's interventions in South America. The artist tells me he was shocked to discover that in the year he was born 16,800,000 Intis—the now-defunct currency Peru used to attempt to counter inflation in the 1980s—was equivalent to one million US dollars but could fit in his hand. The piece is a commentary on both the subjective, fluctuating value of money, and also the legacies of financial exploitation in the Global South—Peru's economy during its "Lost Decade" was tanked by escalating foreign debt world powers saddled the country with in what was very likely a grab for its land and natural resources.

EXPOSICIONES

Alán Carrasco guanya el Premi Ciutat de Manacor d'Arts Plàstiques

octubre 1, 2023 • Redacción

Aquest dissabte horabaixa, al Museu d'Història de Manacor, es va celebrar la cerimònia d'entrega del Premi Ciutat de Manacor d'Arts Plàstiques 2023. L'artista visual i investigador Alán Carrasco, nascut a Burgos el 1986 i resident a Barcelona, va ser reconegut amb aquest prestigiós guardó.

El Premi Ciutat de Manacor d'Arts Plàstiques és un reconeixement anual atorgat a artistes destacats pel seu talent i contribució al món de les arts plàstiques. L'entrega del premi va ser presidida pel delegat de Cultura de l'Ajuntament de Manacor, Ferran Montero, qui va lliurar personalment el guardó a Carrasco. La cerimònia va ser part de la inauguració de l'exposició que alberga totes les obres finalistes del concurs. Aquesta mostra estarà oberta al públic fins al 30 d'octubre, oferint als visitants l'oportunitat de contemplar les creacions d'artistes excepcionals.

Alán Carrasco és conegut per la seva dilatada trajectòria com a artista visual i investigador. Actualment, Carrasco està immers en la investigació del programa de Doctorat en Història i teoria de les Arts de la Universitat de Barcelona i en el d'Història de l'Arquitectura de la Universitat Tècnica de Brandenburg. La seva recerca es centra en els conceptes d'iconoclàstia i memòria col·lectiva, explorant els esdeveniments sociopolítics des de la frustrada Spartakusaufstand de 1919 fins a la caiguda del Muro de Berlín en 1989.

El treball artístic de Carrasco està intrínsecament lligat a la seva recerca teòrica. Ha desenvolupat un cos d'obra que analitza els mecanismes de construcció dels relats oficials, especialment la funció de la iconoclàstia, que s'oposa a la veneració d'imatges o idols. Carrasco també s'interessa profundament pels marges dels relats històrics i per les raons per les quals alguns aspectes i actors han estat eliminats d'aquests relats al llarg del temps.

Aquest no és el primer reconeixement que Carrasco ha rebut per la seva feina. Ha estat guardonat amb diversos premis i beques, incloent-hi la Beca per a artistes de l'Acadèmia d'Espanya a Roma (Ministeri d'Àfers Exteriors de Cooperació d'Espanya, 2020 / 2021), el Premi MANGO al millor artista emergent de Swab Barcelona (2020) i el Premi Art Nou 2019 a la millor exposició individual (2019). Les seves obres han estat exhibides en prestigioses institucions com el MACBA, el Casal Sollerí de Palma, el CAB, el MUSAC i el Born Centre de Cultura i Memòria, entre altres.

El Premi Ciutat de Manacor d'Arts Plàstiques 2023 reconeix la dedicació i el talent d'Alán Carrasco, situant-lo com una figura destacada en el panorama artístic contemporani.

BmoreArt

COLLECTING

SWAB Barcelona Demonstrates Accessibility and Criticality aren't Mutually Exclusive

Highlights from the Fair, and Why We Should be Taking Notes

Alán Carrasco, "Mi Primer Millón de Dólares" at Barcelona's ADN Galeria

Alán Carrasco, "Mi Primer Millón de Dólares" at Barcelona's ADN Galeria

Alán Carrasco's "My First Million Dollars" takes a more tongue-in-cheek approach to the history of the Global North's interventions in South America. The artist tells me he was shocked to discover that in the year he was born 16,800,000 Intis—the now-defunct currency Peru used to attempt to counter inflation in the 1980s—was equivalent to one million US dollars but could fit in his hand. The piece is a commentary on both the subjective, fluctuating value of money, and also the legacies of financial exploitation in the Global South—Peru's economy during its "Lost Decade" was tanked by escalating foreign debt world powers saddled the country with in what was very likely a grab for its land and natural resources.

Alán Carrasco. Vista general Tothom parla del temps. Nosaltres no. Escultures no. El Robertus Rus. Cortesia de l'artista i ADN Galeria.

Alán Carrasco, el qüestionament de la història oficial

Conxita Oliver 08 abr. 2022

ADN Galeria presenta la segona exposició individual de l'artista Alán Carrasco. Titulada Tothom parla del temps. Nosaltres no, reuneix una dotzena d'obres inèdites (escultures, instal·lacions i pintures) realitzades per l'artista durant la seva recent estada a l'Acadèmia d'Espanya a Roma. A través de diferents peces, proposa una mirada crítica sobre alguns processos polítics a l'Europa de la darrera meitat del segle XX. Les seves estratègies de treball consisteixen a vincular elements que aparentment no tenen res a veure entre si, però que finalment teixeixen d'alguna manera un fil de continuïtat discursiva i de persistència de relats.

Alán Carrasco. Tothom parla del temps. Nosaltres no
ADN Galeria. Mallorca, 205. Barcelona
Del 19 de març al 14 de maig

Alán Carrasco (Burgos, 1986) és un historiador visual. El conjunt de la seva producció es basa en l'estudi dels mecanismes de construcció de les narratives històriques oficials, sobretot en tot el relatiu als successos o esdeveniments que no s'han pogut contrastar i que han quedat en els marges de la història. Els seus projectes analitzen la reacció del "poder", tot establint connexions entre les quals es teixeixen diversos eixos d'indagació. Hi ha una tasca de recerca important dins de la seva feina, tal com queda palesa en aquesta proposta expositiva, ja que cadascuna necessita estratègies diferents per accedir a les fonts: arxius públics, textos acadèmics i bibliografia especialitzada. Segons l'artista i en el cas dels arxius, ni tot el material

és consultable, ni l'arxiu és innocent, perquè darrere hi ha sempre una intenció política, i un criteri específic que dicta la institució que l'acull, malgrat que es vulgui mostrar de manera objectiva i asèptica. Per tant, les seves exploracions demostren que quan treballa amb investigacions que intenten replantejar el relat oficial, el poder s'incomoda. La seva producció es formalitza en format d'exhibició o també es converteix en publicacions que acaben tenint una divulgació en format imprès. Després de la caiguda del Mur de Berlín, l'esquerra lluitava per reemplaçar el capitalisme per un altre arquetip de societat. El 1989 aquesta visió s'altera. L'esquerra queda òrfena de les seves il·lusions i de les seves certeses. Molts moviments dels últims anys com ara les armilles grogues o el 15M, indiquen que hi ha la necessitat d'inventar una esperança nova. Perquè un món sense utopies és un món tancat en el present i sense horitzó. Les societats necessiten somnis per evolucionar, per construir-se, per inventar el futur. Aquesta falta de pautes, marcades per la frustració i per la manca de noves perspectives de transformació cap a la llibertat i la igualtat, és la que Carrasco fa referència. L'artista pren de fil conductor el llibre d'Enzo Traverso *Melancolía de izquierda: Después de las utopías* (2019), en el que manté que, després de la desaparició del comunisme, l'esquerra ha de reconstruir-se i ha d'inventar un nou model.

L'exposició *Tothom parla del temps. Nosaltres no* aplega un conjunt d'obra que reflexiona sobre els procediments de canvi en la crònica europea recent. El títol fa esment a una acció que la Federació Socialista Alemanya d'Estudiants va dur a terme als anys seixanta, amb la qual es va apropiat d'un popular lema publicitari per alertar la població de la necessitat de parlar dels temes que realment són importants. Formula diverses línies de connexions històriques i contextuals al llarg dels anys setanta entre tres nuclis territorials: Espanya, Alemanya i Itàlia.

Alán Carrasco. Vista general *Tothom parla del temps. Nosaltres no*. ©Roberto Ruiz.
Cortesía de l'artista i d'ADN Galeria.

Pel que fa a l'estructura, aquesta s'articula entorn de quatre blocs amb encreuaments entre ells: la Transició espanyola (1975-1982); la violència sociopolítica a l'Alemanya dels anys setanta (des de l'inici armat de la RAF fins a l'escalada de 1977 coneguda com la "Tardor alemanya") i els *Anni di piombo* (Anys de plom) a Itàlia entre 1969 i finals de 1980. De manera transversal apareix el foquisme: una tàctica

de combat guerriller i d'expansió revolucionària a través de nuclis de lluita, inicialment rurals que, en el seu intent d'implantar-se a Europa, portaria els seus artífexs a la derrota. En el text *La guerra de guerrillas*, Guevara explica que no sempre cal esperar que es donin totes les condicions per a la revolta, ja que un petit focus guerriller pot aconseguir que el motí s'estengui, assolint un aixecament de les masses i el derrocament del règim. Les obres *Foquismo I, II i III* (2021) reproduïxen a l'oli les fotografies dels passaports falsos de "Ché" Guevara (executat a Bolívia el 1967 seguint ordres del dictador Barrientos), Feltrini (líder i fundador del grup guerriller italià *Gruppi di Azione Partigiana* (GAP) i de Meinhof (identitat falsa de la periodista francesa Michèle Susanne) que va traspasar el Berlín Oriental per involucrar-se en una guerrilla) i aporten les coordenades geogràfiques que ens situen en el lloc on se'ls va trobar sense vida. La instal·lació *Ci stavamo seduti sopra* (2021) evoca la mort d'Aldo Moro el 9 de maig de 1978, després de 55 dies de segrest. Va aparèixer al maleter d'un Renault 4 color bordeus abandonat en un cèntric carrer de Roma. Carrasco es decideix a esbrinar i recompondre aquest episodi històric i parteix de les fotografies originals de la policia científica per qüestionar l'informe oficial. Amb aquesta maniobra estètica ofereix una possible narrativa simbòlica d'un succés encara avui ple d'incògnites.

El que l'interessa a Alán Carrasco és la reconstrucció del relat oficial (el del vencedor) i el sotmetiment del perdedor a través de la relació de forces. Confirma que, en aquest tipus de temes continua havent-hi molta ocultació de fonts, i encara avui, hi ha força informació que desconeixem. D'aquí que en tot el relacionat amb la Transició espanyola hi ha força materials que continuen sent documents classificats, és a dir, que no es poden consultar perquè sobre ells pesa una restricció d'accés estipulada pel poder. Per exemple, amb *Quimera* (2022) qüestiona el caràcter del procés democràtic de la Transició i exposa en clau irònica l'aniversari del text constitucional: la peça es va transformant des del mapa polític real d'Espanya fins a una circumferència perfecta que simbolitza la rigidesa dels discursos oficialistes que volen evitar tota mena de debat en relació amb aquest text fundacional.

Una altra obra representativa és *Affannosa lotta per strappare alla morte* (2021) que suggereix de forma poètica la tragèdia d'uns miners que va tenir lloc el 1956 a la mina de carbó Bois du Cazier, situada al sud de Bèlgica. La catàstrofe, que va evidenciar les condicions de vida precàries dels emigrants, va tenir un gran impacte en el moviment obrer italià. Carrasco recopila una seqüència fotogràfica per a il·lustrar la cobertura d'una onada de fred i neu que va tenir lloc aquell mateix any al país. Són imatges en les quals es mostren les cotes de la nevada registrades en diverses ciutats –a través d'una mà que sosté una regla clavada a la neu. Per altra banda, *Garibaldi* (2022) recrea amb pólvora i foc –al·ludint a la potent campanya bruta contra l'esquerra– una imatge de la propaganda anticomunista en què el rostre de Garibaldi es converteix en el de Stalin.

*Alán Carrasco. Vista general Tothom parla del temps. Nosaltres no. ©Roberto Ruiz.
Cortesía de l'artista i d'ADN Galeria.*

Instal·lacions, pintures i escultures es despleguen ocupant l'espai tot creant una gran instal·lació que configura una mena d'arxiu visual – portat al present – d'uns moments històrics convulsos. Amb el seu treball classificador i associatiu, concedeix la possibilitat de resignificar uns fets històrics que adquireixen transcendència en la complexa quotidianitat contemporània. L'oblit, la memòria, la nostàlgia i la malenconia transiten per uns plantejaments que tenen com a referent el document i la fotografia històrica.

Alán Carrasco és artista visual i editor de continguts de la publicació d'història i crítica de les arts *Situaciones*. Ha rebut diverses beques i premis, com: Beca MAEC-AECID per realitzar la residència artística a l'Acadèmia d'Espanya a Roma (2021), Premi MANGO Swab Barcelona Art Fair al millor artista emergent (2020), residència d'intercanvi entre Casa de Velázquez i Hangar (2019), Premi Art Nou a la millor exposició individual (2019), Programa de residències SAC – FiC (2018), Beca Agata Baum de Bernis per a artistes del Goethe Institut i Beca Baden Württemberg-Catalunya (2016).

Alán Carrasco, presentat per ADN Gallery, rep el premi Art Nou 2019, proposta expositiva de l'associació de galeries Art Barcelona

Obra d'Alán Carrasco. Cortesia de l'artista i ADN Galeria. Foto Roberto Ruiz.

Les tribunes, ja se sap, són espais reservats a converses discretes i a encaixades de mans que segellen pactes, negocis i promeses. Passa al Liceu, passa al Camp Nou, passa al Bernabéu i passa a totes les tribunes del món que reserven la seva entrada als senyors que van amb *traje*. I va passar també durant els Jocs Olímpics de Montreal, l'any 1976, quan van reunir-se alguns representants governamentals de l'URSS amb George A. Cohon, president aleshores de la franquícia canadenc de McDonald's. Discretament van parlar de com podria obrir-se un establiment d'aquesta cèlebre cadena d'hamburgueses a Moscou. La materialització del pacte no va ser immediata, però va arribar el 31 de gener del 1990: la plaça Pushkin obria l'aleshores MacDonal'd's més gran del món. Aquest és el punt de partida de l'exposició *A Soviet militiaman eats a McDonald's hamburger in Moscow*, presentada a ADN

Gallery del 5 al 28 de setembre del 2019, i per la qual el seu autor, Alán Carrasco, ha guanyat el premi Art Nou 2019. Carrasco posa en qüestió la construcció d'un relat històric oficial que acaba transcendent i acaba convertint-se en hegemònic. L'exposició combina materials d'arxiu, com ara fotografies i vídeos, amb altres peces creades per l'artista, que proposa una lectura de la història i la creació d'un relat alternatiu possible. L'exposició vol posar de manifest la facilitat amb la qual adquirim acríticament un relat oficial i l'acceptem com a únic i vertader.

Revisar un episodi destacat. Les integrants del jurat del premi Art Nou 2019, l'artista Anna Dot i les comissàries Hiuwai Chu i Alexandra Laudo, han destacat "l'audàcia amb què l'artista ha sabut revisar un episodi destacat de la història del capitalisme i les relacions entre el bloc comunista i

l'occidental combinant el rigor de la investigació historiogràfica, l'anècdota, l'humor i el relat ficcional".

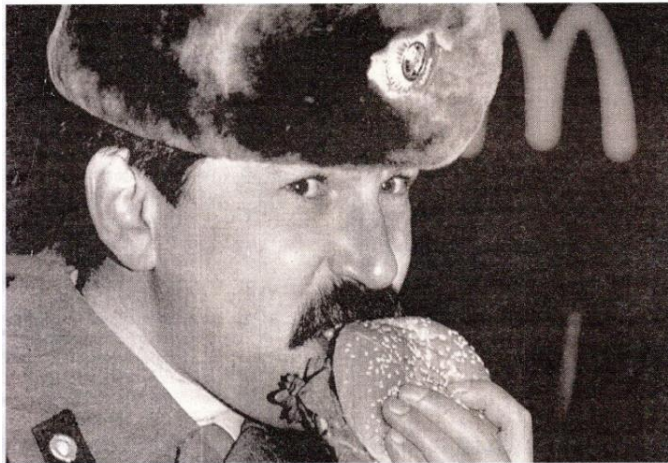
El premi Art Nou consisteix en una dotació econòmica de 2.000 euros per a l'artista guanyador, que, per vuitè any consecutiu, atorga La Capella (ICUB).

Proposta de l'Abe. Art Nou és la proposta expositiva de l'Abe, Art Barcelona, associació de galeristes que reuneix les 19 galeries associades. L'associació presenta les propostes artístiques més emergents amb la voluntat de donar un impuls a les noves generacions de creadors. Entre d'altres, aquest any s'han pogut veure obres de Lara Fluxà a ProjecteSD, de Violeta Ospina a Alalimón, de Maria Alcaide a Àngels Barcelona o d'Andrés Fernández a Ana Mas Projects. **N.L.I.**

novembre i desembre 2019 i gener 2020 | bonart | 113

Nou curs, nous artistes

MÉS D'UNA VINTENA DE GALERIES DE BARCELONA I L'HOSPITALET SE SUMEN A ART NOU PER IMPULSAR L'ESCENA EMER

'A Soviet militiaman eats a McDonald's hamburger in Moscow', d'Alán Carrasco, 2019. FOTO: ADN GALERIA

LAIA ANTÚNEZ

Des de fa vuit anys, **Art Nou** funciona com una plataforma "que fomenta la col·laboració entre galeries i joves artistes, els dona l'oportunitat de mostrar el seu treball i genera la possibilitat que en un futur puguin treballar junts de manera permanent", ens explica **Anna Pahissa**, coordinadora d'aquest esdeveniment que ahir dijous va celebrar la inauguració oficial. Una proposta "excepcional, alhora que necessària", segons Pahissa, que, a més, brinda als **amants de l'art contemporani** l'oportunitat de descobrir artistes "eminentment desconeguts" i de gaudir d'un intens programa d'exposicions i activitats paral·leles, totes gratuïtes, mentre es dona la benvinguda al nou curs artístic.

Nous convidats

Enguany, podreu descobrir més d'una seixantena d'artistes, repartits en **vint-i-cinc galeries** i centres d'art

de Barcelona i l'Hospitalet de Llobregat. Entre els **nouvinguts** a Art Nou trobareu espais com Projecte SD, Àmbit Galeria d'Art, Arte Aurora i TKM Room, un espai autogestionat per artistes i ubicat al Raval. I **galeries** que han obert el darrer any com Alalimón Galeria, Chiquita Room, Dilalica i Galerie K.

Algunes mostres ja es van inaugurar a **finals de juny**, i altres ho van fer ahir coincidint amb el tret de sortida oficial d'Art Nou. És el cas del projecte **A Soviet militiaman eats a McDonald's hamburger in Moscow**, d'**Alán Carrasco**, una reflexió sobre la conquesta global del capitalisme inspirada en l'obertura del primer McDonald's a Moscou, l'any 1990. El podreu veure a **ADN Galeria**, que, com ja us vam avançar fa aquestes setmanes, aprofita aquest inici de temporada per inaugurar nova seu, al carrer Mallorca, 205. Més metres quadrats per seguir il·lustrant-nos sobre l'art amb contingut polític (fins al 28 d'octubre).

Exposicions i rutes

Moscou és també la ciutat natal de l'artista **Oleg Dou**, que s'instal·la a **Lab 36**, l'espai vinculat a la Galeria Senda, que ens proposa projectes de caire més experimental. Dou utilitza habitualment la captura fotogràfica i el retoc digital per configurar **retrats de personatges** d'aparença híbrida. En aquesta nova sèrie, titulada **Reborn**, agrega als seus personatges atributs procedents del regne animal i elements de caire sexual. Un homenatge a la bellesa creada de manera artificial (fins al 28 de setembre).

Ben a prop hi trobareu **Bombon Projects** i l'exposició **22 dies en Bombon**, que fa referència als dies que l'artista Irene Grau ha estat vivint i dormint a la galeria -s'hi va instal·lar el 14 d'agost-, per on també han passat artistes i comissaris amb els quals ha anat qüestionant els límits entre **l'espere pública i la privada** (fins al 27 de setembre).

Demà dissabte podreu visitar aquests dos espais, ubicats

al carrer Trafalgar, en el marc d'una de **les rutes guiades** que organitza Art Nou i que també us portarà a descobrir altres galeries veïnes: **Dilalica i La Place**. El punt de trobada és a la Galeria Senda, a les 11.30 hores, i cal que confirmeu assistència al mail:

● info@artbarcelona.es

Tampoc us perdeu la mostra **Glitchdo** que acull la **Galeria Contrast**, i que està dedicada al treball basat en el Glitch Art de l'artista uruguaià **Guido Lafgliola** (fins al 28 de setembre). Ni el projecte

IN_ENTAR, des del barceloní Alelacín en col·laboració amb la plataforma Gracisita, que posa en entenem com a e com apuntes des **NoguerasBlanc** regada de la mos 30 de setembre).

ART NOU

DIVERSES GALERIES DE L'HOSPITALET. CONSULTEU ACTIVITATS I HORARIS. ● Artbarcelona.es

A dalt, 'Flora' (Oleg Dou, 2015). A sota, la galeria Lab 36. FOTO: L

Institut Català de les Empreses Culturals

L'artista Alán Carrasco, guanyador del Premi ArtNou 2019

L'exposició guanyadora es podrà visitar fins el proper 28 de setembre a la galeria ADN

19/09/2019 | 13:00

L'espai expositiu La Capella va acollir anit, 19 de setembre, l'acte de lliurament del premi ArtNou 2019, que en aquesta edició va recaure en Alán Carrasco per l'exposició *A Soviet militiaman eats a McDonald's hamburger in Moscow*, que fins al 28 de setembre es pot visitar a ADN Galeria.

El projecte, compost per una sèrie de dibuixos, vídeos i escultura, relata una de les primeres conquestes del sistema capitalista front a un Estat soviètic decadent. A partir d'un episodi anecdòtic i amb un to aparentment asèptic, l'artista exposa els resultats de la seva particular recerca historiogràfica i construeix un discurs que qüestiona els conceptes d'autenticitat i veritat.

En aquesta edició, el Jurat del premi Art Nou (que consisteix en una retribució de 2.000 euros) el formaven Anna Dot (artista i guanyadora de la darrera edició) i les comissàries Hiuwai Chu i Alexandra Laudo.

ArtNou 2019 compta amb el suport de l'ICEC i de l'Ajuntament de Barcelona.

Más allá de la perestroika, o cómo hacer arte con las posibilidades de la historia

Mariella Franconi conversa con Alán Carrasco quien presenta: "A Soviet militiaman eats a McDonald's hamburger in Moscow" en la galería ADN. La muestra, que se presenta en el marco de Art Nou 2019, acaba de ganar el premio "Art Nou Primera Visio" de esta edición del festival. El jurado está compuesto por Hiuwai Chu, Anna Dot y Alexandra Laudo.

MARIELLA FRANCONI
20 de Setembre de 2019

Teletipo de la Agencia Reuter sobre la apertura del McDonald's de Moscú publicado por primera vez por el Daily Telegraph el 4 de junio de 1991. Colección personal de Alán Carrasco.

"A Soviet militiaman eats a McDonald's hamburger in Moscow" es un proyecto que toma el fin de la Guerra Fría y el colapso de la Unión Soviética como un "caso de estudio" para explicar cómo se relata el pasado en el discurso de la historia. ¿Nos explicarías un poco cómo surgió la idea para este proyecto artístico y qué es lo que nos cuenta?

Alán Carrasco: Precisamente se trata de un proyecto que gira alrededor de cómo se construye el relato histórico. Como sabes, me interesa mucho analizar cómo el relato oficial trasciende y se convierte en hegemónico: es un relato que adquirimos acríticamente y *compramos* como verdadero. En el caso de la historia del colapso de la Unión Soviética, al igual que con cualquier otro proceso histórico complejo, se tiende a poner hechos en una línea cronológica que nos ayuden a simplificar y facilitar su entendimiento. Para